

undervisningsminister ved, at oppositionspartierne har lagt afgørende vægt på, at der blev mulighed for her i tinget at drøfte disse betydelige investeringsopgaver i en større sammenhæng, fordi det ikke bare er et spørgsmål om at afgøre, om det nu er rigtigt at bevilge 33 mill. kr. til den opgave. Vi ved, at der f. eks. er et stort byggeprogram for udvidelse af læreanstalterne m. v. for en 10-årig periode, udarbejdet af sagkyndige på disse områder; men det er folketinget, der har ansvaret og afgørelsen i sidste ende for, hvilke beslutninger der konkret træffes, og vi kan ikke bare træffe dem ud fra, om vi nu har sympati for denne konkrete opgave. Vi kan kun træffe rigtige afgørelser, hvis vi kan få mulighed for en afvejning over for hinanden af de forskellige opgaver, der presser sig på i tiden, så vi kan øve indflydelse på, hvilke der skal have prioritet fremfor andre.

En sådan indflydelse er ikke mulig, hvis man kommer og beder om bevilling så til den ene opgave for sig og så til den anden for sig. Det er den egentlige praktiske grund til ønskeligheden af, at disse betydelige bevillingsandragender var blevet forelagt det høje ting gennem egentlige lovforslag. Det ville dér have været muligt som baggrund for en samlet stillingtagen til de investeringsopgaver og de programmer, der ligger her, at have ført en drøftelse.

Dertil kommer, at behandlingsmåden naturligvis bliver en ganske anden. Finansudvalget skal selvsagt beskæftige sig med bevillingerne gennem hele året. Drejer det sig om nye betydende opgaver eller betydelige ændringer i løsningen af bestående opgaver, må det være rigtigt, at det høje ting sikrer sig en mulighed for behandling mellem de medlemmer og blandt de medlemmer, også gennem en særlig udvalgsbehandling, der her i tinget er særlig kyndige, har særlige interesser og særlige forudsætninger på det pågældende område. Disse medlemmer vil jo ikke til enhver tid alle være samlet i finansudvalget, og derfor er det vigtigt, at man også giver folketinget denne mulighed for en bedre forhandlingsform.

Dertil kommer yderligere, at når vi får sagerne frem til en drøftelse i folketinget, får vi også mulighed for den *offentlige drøftelse* om disse ting, der — og det går jeg ud fra ministeren er enig med mig i — er af betydning for en rigtig behandlingsmetode.“

I sin svartale påpegede *undervisningsministeren*, at de pågældende sager blev fremsendt til finansudvalget i det foregående folketingsår, sagen angående det zoologiske centralinstitut endda så tidligt som i april 1958. Da der ved slutningen af folketingsåret 1957-58 endnu ikke var truffet nogen afgørelse, blev sagerne straks i det nye folketingsår på ny forelagt finansudvalget, som derpå — i betragtning af at det hastede med at komme i gang — bevilgede de fornødne midler til arbejdernes påbegyndelse. Ved sagernes behandling i finansudvalget stemte venstres og det konservative folkepartis